

Promluva při křtinách Josefa Bricha o páté neděli postní

Mons. Petr Piřha

3. dubna L. P. 2022

Liturgické texty cyklu C

Milý Josefe,
milí rodiče a kmotře,
bratři a sestry,

ovečky moje, zachumlejte se co nejvíc, sedněte si hodně blízko a dýchejte na sebe, protože je tu zima. Říkám to, protože toto kázání nemohu odbýt pár slovy a již tak delší obřady se ještě prodlouží. Že vlastně musím kázat já vyplynulo z toho, že otec je dómský kostelník, u varhan sedí dómský regenschori a já jsem jakýsi dómský kazatel. Že jsem zde proboštem, je zanedbatelná náhoda.

Církev nejraději křtí o Velké noci Vzkříšení Páně, odkud se odvíjí život každého křesťana. Dnes tomu tak není. Jenže čas je po mém soudu ještě příhodnější. Stojíme těsně před Velikonocemi a ty žádají, abychom si je neusnadňovali. Nelze pominout utrpení a kříž. Nějak to obejít, vytáhnout z hrubé tělesné reality do prázdné abstrakce vydávané za duchovno, nebo vše obléct do nádhery obřadů a tím to skrýt. Není možné minout zahradu s Božím hrobem a dívat se za Kristem vystupujícím na nebesa. Je bezpodmínečně nutné do hrobu vstoupit – a uvěřit. Pak obtížně stoupat ve společenství církve za přítomným vzkříšeným Pánem, prožít rozloučení, přečkat úzkost a strach, až konečně přijmeme Sv. Ducha a staneme se Kristovými rytíři.

Jako zvláštní dar dnes dostáváme texty, které se nadmíru hodí k liturgii křtu. Vstupní antifona dnešní neděle zvané *Judica* začíná slovy: *Bože, zjednej mi právo a ujmí se mé pře ... zbav mne člověka lstivého a zločinného! Vždyť ty jsi, Bože, má síla.* Není to ozvěna žádosti, kterou před chvilkou pronesli rodiče chlapce, jehož přinesli do kostela?

Ale pojďme dál. O čem mluví Izaiáš? O tom, že Hospodin provedl soud ve vodách Rudého moře a zbavil Izraelity jejich nepřátel a otroctví. Upozorňuje, že *vzcházejí nové věci, pouště se proměňují v zahrady ...* Kdo by si nepřipomněl zahradu v Edenu? Kdo by nepomyslel na Adama, když prorok mluví *o lidu, který si Bůh stvořil pro sebe, aby hlásal jeho slávu?* To vše nám ozřejmuje křest,

ke kterému se chystáme. Josefe, staneš se obnoveným člověkem, takovým, jak ho ke svému obrazu Bůh stvořil, aby vládl všemu a sloužil jedině jemu, Stvořiteli, a svým životem hlásal slávu Boží.

V třetí kapitole listu Filipánům horlí apoštol Pavel o následování Krista. Začíná tím, že ve srovnání s poznáním Pána je všechno ostatní naprostý brak. Zajisté má na mysli, že teprve tímto poznáním dostává všechno smysl a hodnotu. Pokračuje pak tím, že teprve vírou v Něho lze dojít spásy, protože ani úplné zachování Mojžíšova zákona nic neznamená, čímž však není řečeno, že to nemá žádnou cenu. Je to tedy stejné jako v předešlém případě.

Následuje výklad, že spása vyvěrá z Kristova zmrtvýchvstání, a v tom je třeba se s ním spojit. To činíme křtem. V tu chvíli, jak o sobě říká Pavel, se přestal zabývat svou minulostí a hledí jen a jen do budoucnosti. Ty, Josefe, máš minulosti maličko a, jak doufáme, budoucnosti mnoho. I do biologického života jsi sotva vkročil. Ale položme si otázku: *Co je budoucnost?* Všichni se jí teď tak děsivě bojí. Není divu. Jenže budoucnost člověka je Bůh, o němž nám sv. apoštol Jan říká, že *Bůh je Láska*. Ale Bůh je věčný. Jen z našeho pohledu je budoucností. Je určitě minulostí i přítomností, a žijeme-li v lásce a láskou, platí to také o nás. To je, co ti, Josífku, teď chceme umožnit, protože ti přejeme, abys žil v Bohu. Jistě je pravda, že to děláme z obavy o tvůj život. Víš, taková obava je výrazem vřelé lásky. Okamžikem tvého křtu už nezáleží, zda tvůj život bude dlouhý nebo krátký, protože se stane věčným.

Evangelní příběh cizoložné ženy před Ježíšem je dotvrzením všeho, co obsahují předchozí čtení. Milosrdenství stojí **nad** zákonem. Až vyrosteš a poznáš, že jsi nějakými skutky zranil a urazil Boha, že jsi poškodil lásku k němu nebo k lidem a že tě to připravilo o klid a radost, půjdeš ke zpovědi. Neboj se toho. Všichni se musíme k Bohu vracet. Svět je příliš lákavý a nepřítel, kterého se zrekneš, nesmírně lstivý. Kéž bys brzy pochopil, že opravdová lítost je pravdivé sebeodsouzení a opravdová kajícnost je odvoláním k nejvyšší instanci, k soudu Kristovu. K tomu, skrze kterého jsme stvořeni, který je všemohoucí a který je milosrdný, protože je vtěleným Slovem, tj. Smyslem a Láskou.

Co tedy? Pamatuj, že jsi člověk a že jsi křesťan. Že jsi byl obmyt nikoli jen vodou, ale krví ze srdce vtělené Lásky. Naslouchej pozorně Božím slovům, buď tichý, abys je slyšel, a důvěřivý, abys je poslechl. Buď opatrný a o svých činech mluv se svým andělem strážným. Svět je krásný, ale často krajně nebezpečný. Pros o světlo, dar Ducha svatého, a posiluj se u Božího stolu života, k němuž jsi zván. Amen.